

HIRDESD AZ IGÉT!

Az igehirdetés nyelve

A Békési Református
Egyházmegye
tematikus napjai

**Hálaadó
istentisztelet
az okányi orgona
felújításáért**

2015. május 30.,
Okány

***Zengj
nyelvem
ékesen***

LITURGIA

1. BEVONULÁS,
ZENEI FELVEZETÉS

|| ISTEN SZÍNE ELÉ ÁLLÁS
(CORAM DEO) ||

2. ZSOLTÁR ÉS APOSTOLI
KÖSZÖNTÉS

Mohácsy Nikoletta

„Még nyelvemen sincs a szó,
te már pontosan tudod, Uram.
Minden oldalról körülfogtál,
kezedet rajtam tartod. Csodálatos
nekem ez a tudás, igen magas,
nem tudom felfogni.” (Zsolt 139,
4–6) Kegyelem néktek és békes-
ség, Istentől a mi Atyánktól és az
ő Fiától, az Úr Jézus Krisztustól a
Szentlélek közösségében. Ámen.

3. KÖSZÖNTÉS, FELVEZETÉS

*Mohácsy Nikoletta,
Tóth-Mihala Veronika*

4. FENNÁLLÓ ÉNEK
25/1

5. IGEI TÜKÖR

(Isten akarata) – (kötött)

Tyukodi László (5-6-7)

Hallgassátok meg szeretett Test-
véreim Isten rendelését a 15.
Zsoltár első 4 verséből:
*Uram, ki lehet sátradnak vendége,
ki tartózkodhat szent hegyeden?
Az, aki feddhetetlenül él, törekszik
az igazságra, és szíve szerint iga-
zat szól; nyelvével nem rágalmaz,*

*nem tesz rosszat felebarátjával,
és nem hoz gyalázatot rokonára.
Megvetéssel néz az alávalókra, de
tisztelettel azokat, akik az Urat félik.
(Zsolt 15, 1–4a)*

6. RÖVID BŰNVALLÁS

Jöjjetek, tegyünk vallást bűne-
inkről a szent és kegyelmes Isten
színe előtt. Imádkozzunk!

*Urunk, igéd továbbadására való
alkalmatlanságunkat annyiszor
megbizonyítottuk már. Hol a kül-
ső körülmények, hol a belső erőt-
lenség gátolt ebben. „Ha bűneink
ellenünk szólnak is, a te nevedre
tekintettel bánj velünk, Uram!
Mert számtalanszor elpártoltunk,
vétkezettünk ellened! Ó, Izráel re-
ményése, szabadítója a nyomor-
úság idején! ... Hiszen te közöt-
tünk vagy, Uram, rólad neveznek
bennünket: ne hagyj el minket!”
(Jer 14, 7–8a,9b)*

7. KEGYELEMHIRDETÉS

Halljuk meg Isten kegyelmes vá-
laszát az ő igéje által:

*Jézus mondja: Úgy szerette Isten
a világot, hogy egyszülött Fiát
adta, hogy aki hisz őbenne, el ne
vessen, hanem örök élete legyen.
Mert az Isten nem azért küldte el
a Fiút a világba, hogy elítélje a vi-
lágot, hanem, hogy üdvözüljön a
világ általa. (Jn 3, 16–17)*

8. FŐÉNEK
225/1–4

OLVASOTT IGE

9. ELŐFOHÁSZ

Marti Miklós

Ünnepi istentiszteletünk megáldása és megszentelése jöjjön Istentől, aki teremtett, fenntart és bölcsen igazgat mindeneket. Ővé a hatalom és a dicsőség most és örökkön örökké. Ámen.

10. LECTIO 1.

(kötött)

presbiter: Zsolt 34, 12–19

Dr. Tóth János

Isten igéjét a Zsoltárok könyve 34. részének 12. versétől, a 19. verséig olvasom:

11. ZENEI TÉTEL

12. LECTIO 2.

(kötött)

presbiter: Jak 3, 7–12

Markó István

Isten igéjét Jakab apostol leveleinek 3. részéből, a 7.-től, a 12. verséig olvasom:

13. ELŐIMA

(szabad)

Marti Miklós

HIRDETETT IGE

14. KÖZÉNEK

231/1 (30)

15. TEXTUS

16. IGEHIRDETÉS

*Katona Gyula,
Mohácsy Nikoletta,
Fekete Károly*

HIRDESD AZ IGÉT!

Katona Gyula

I. Jézus beszéde

TEXTUS: MÁTÉ 7, 24

Ünneplő Gyülekezet!

Mai ünnepi istentiszteletünkön elsőként **Jézus beszédére** irányítja figyelmünket Isten Igéje.

Isten különös és nagyszerű ajándéka, hogy az örök Ige, mely kezdetben az Istennél volt, az idők teljességében testté lett, s ezáltal közvetlenül, az emberi szem számára láthatóan, fülünk számára pedig fizikai értelemben is hallhatóan szólalhatott meg. Olyan kimondhatatlan ajándéka volt ez Istennek, amit ha valaki felfogott, megértett, csak azt tehette és mondhatta, amit Tamás mondott húsvét után: „Én Uram és én Istenem!”

Ugyanakkor azt is tudjuk, hogy Isten korábban is kijelentette magát, ahogyan erről a Zsidókhöz írott levél bevezető sorai vallanak: „...régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által...” Míg azonban ezek a korábbi kijelentések rendszerint egy-egy adott, konkrét helyzetre, eseményre vonatkoztatva hangzottak el, addig Jézus beszéde kezdettől fogva az emberi lét kiteljesítését szolgálja. Szavai nyomán életek változtak meg, gyógyulások, halálból való megelevenedések történtek.

Elmondhatjuk tehát, hogy Jézus beszédéhez hasonló sem azelőtt, sem azóta nem hangzott el. Beszéde akkor is és ma is egyedülálló, mind tartalmát, mind pedig hatását tekintve.

Felolvasott Igénkben Jézus arról szól, hogy **„aki hallja tőlem ezeket a beszédeket és cselekszi azokat...”**

Ugye értjük? Aki hallja **és** cselekszi...

Óh, milyen sokszor előfordult már Jézus élete során is, hogy Jézus tanított az Isten országáról, és a hallgatóság egy része hallotta ugyan az elmondottakat, mégis egészen másként viszonyult az elhangzottakhoz. Nem hogy cselekedte volna azokat, hanem lesték az alkalmas pillanatot, hogy mikor forgathatják ki szavait és használhatják fel ellene, hogy bevádolhassák és megsemmisítsék.

Lehet így is, ilyen indulattal hallgatni Jézus beszédét!

S milyen sokan hallgatják ma is úgy Jézus beszédét egy-egy igehirdetés vagy személyes bizonyágtétel során, hogy szavait nem engedik a szívükig érni, s emiatt nem történik semmi válaszreakció bennük.

Nem véletlenül mondja tehát Jézus: **„aki hallja és cselekszi azokat...”**

Mert ha Jézus szava elér a szívünkig, ahol életünk legfontosabb döntéseit meghozzuk, akkor jó esélyünk van arra, hogy szavai nyomán megmozduljon bennünk valami, ami elindíthat az engedelmes cselekvés útján. Úgy, ahogyan az emmausi tanítványokkal történt, akik később így emlékeznek vissza Jézus hozzájuk intézett beszédére: **„Nem hevült-e a szívünk, amikor beszélt hozzánk az úton?”**

És mivel Jézus beszéde mindig az emberi lét és az Isten országa közötti kapcsolat létrejöttének a lehetőségéről szól, amit személyes ügyünké tesz, ezért szavának természetes következménye, hogy döntést vár az igehallgató embertől.

A döntés kétféle lehet: befogadás vagy elutasítás.

A befogadással megtörténik a csoda: Isten az Ige által nem csak megszólít, hanem az Ő akarata cselekvésére késztet. És ehhez fűzi azt az ígéretet Jézus, hogy az Őt hallgató és az Isten akaratát engedelmesen cselekvő ember élete többé nem bizonytalan, ingatag élet, ami bármi-

kor összedőlhet és megsemmisülhet, hanem olyan szilárd, mint a kőszikla alapra épített ház, amit a legádázabb vihar sem képes megrendíteni és elpusztítani. Az ily módon építkező embert bölcs embernek mondja Urunk, szemben a bolond emberrel, aki hallja tőle ezeket a beszédeket, de nem cselekszi, s így olyanná válik az élete, sorsa, mint a homokra épített házé: az első komolyabb próbatétel után összedől és teljesen elpusztul.

Ünneplő Gyülekezet! Jézus beszédét befogadni vagy elutasítani. Ez ma is a legfontosabb kérdés az életünkben. Mi ma nem csupán azért vagyunk itt, hogy hálát adjunk a gyülekezet orgonájának a megújulásáért, hanem azért is, hogy szembesüljünk a hirdetett Ige, azaz Jézus beszédének a lehetőségével, Aki azért jött, hogy megkeresse és mentse azt aki elveszett. Engedjük, hogy ne csak ránk találjon, hanem szava a szívünkig érjen, hogy nyomában a megújult élet erői fakadassanak fel. Úgy legyen! Ámen.

HIRDESD AZ IGÉT!

Mohácsy Nikoletta

Isten Lelke szólaljon meg bennünk

TEXTUS: MÁTÉ 7, 24

Jó néha csendben lenni, és e csendben engedni, hogy megszólaljon Lelke által bennem a könyörülő Isten. Jó néha csendben lenni, s a rosszra nem rosszal fizetni. Jó néha csendben lenni, és csak nézni; és a velem szemben álló bűnös tekintetben meglátni magam bűnét, és azt, hogy nem vagyunk mi különbek, csak vétkes, de Krisztus kegyelmére szorulók.

Jó néha csendben lenni, csak várni, tízig elszámolni. Nem ítélni, csak csendben magunkba nézni. Nem hangos kritikát mondani, nem a másikat megalázni, csak várni...

A most felolvasott igében Jakab apostol a szóról, a beszédről, a nyelvről tanít, és int bennünket. Az emberi beszédről, ami csodálatos ajándéka Istennek, hogy összekapcsoljon bennünket. Csodálatos ajándék, hogy az emberek megértsek egymást, s ami talán eddig szét esett, az összeálljon.

Urunk egy kifinomult és bonyolult jelzőrendszert adott nekünk, mégis azt látjuk, hogy bármilyen csodálatos is Isten ajándéka, elsőrendű terepe az emberi gyarlóságnak, amikor szóval ölünk, kapcsolatokat teszünk tönkre, és ítékezünk egymás felett.

Baj van az emberek egymás közti összekapcsolódásával, a közösséggel, baj van velünk, mert miközben ilyen csodálatos ajándék van a tarsolyunkban, addig mi emberek mégsem értjük egymás beszédét, vagy néha nagyon is mérges és ellenséges szavakat mondunk egymásnak, amik pedig egyáltalán nem szolgálják Isten igazságát.

Mindannyiuknak sok bánni való bűne van a beszédünket, a nyelvünket illetően: hallgatunk, amikor szólni kellene, máskor pedig nem tudunk hallgatni, és kimondunk olyan dolgokat, amiket már nem lehet meg nem történné tenni. S ahelyett, hogy beszédünkkel, nyelvünkkel egymásközti hidakat építenénk, falakat húzunk, amelyek rongálják közös életünket.

Pontosan ezért jó néha csendben maradni, és megtanulni hallgatni.

Hatalmas lelki áldozat ez – jól tudom –, mégis nagy erény, a tökéletességre való törekvés áldott lehetősége.

Amikor Jakab arról ír: „*ne legyetek sokan tanítók*”, pontosan erre tanít. Itt nem az prédikátorokról van szó, nem az igehirdetőkről, hanem azokról, akik jogot formálnak arra, hogy mások felett ítékezzenek.

Azokról, akik erkölcsanítók szeretnének lenni, úgyelve a másik morális tekintélyére.

Oh, sokan vannak ilyenek közöttünk, sőt valljuk be: mi is estünk már ebbe a bűnbe: megláttuk a másik életében a szálkát, s fennhangon hirdettük azt, az üdvösségre juttatás szent céljának leple alatt; mégis megaláztuk őt, a saját életünk gerendáját takargatva talán ezzel.

Azt kérték ma tőlem, hogy ez ige által az ember beszédéről tegyek bizonyosságot, és azt látom, hogy a mi beszédünk –, ha magunktól akarjuk munkálni – igen csak gyenge lábakon áll.

Mert a mi nyelvünk valóban olyan, mint a kétélű kard, gyengédén véd, de erővel támad is; sokszor megfontolt, de bizony sokszor mértéktelen. Gyakran átgondolt, de épp oly gyakran bántó, rágalmozó és valóban megalázó. Olykor a szeretetteljes, testvéri intés jellemzi, melyet a Lélek munkál, olykor a fölényes bánásmód, a gyalázás, a rosszipulatúság.

Pedig a beszéd bűne minden más véteknél gyűlöletesebb, azonban a nyelv megfékezése kitűnő erény. Annál is inkább, mert azt olvassuk, hogy aki már meg tudja regulázni a beszédét, az örömmel tapasztalja, hogy olyan erőkhöz jut, amik az „egész testére”, azaz teljes személyiségére kihatással lesznek. *„Ha valaki beszédben nem vétkezik, az tökéletes ember, meg tudja fékezni az egész testét.”*

Ha valaki életének ezen a nagyszerű ajándékokkal teljes, és mégis megromlásra hajlamos felületén uralmat biztosít a Lélek erejének, az élete más területein is nagyszerű gyümölcseit fogja tapasztalni.

Jakab ezért ma szelídségre buzdít! És a megbocsátás készségére mások és magunk felé. És erre tökéletes példa előttünk az Úr Jézus Krisztus, aki még a kereszt gyalázatában is az őt rágalmozókért könyörgött.

E mai napon, vizsgáljuk hát meg beszédünket, vizsgáljuk meg életünket, és csendben várjuk, hogy Isten Lelke szólaljon meg bennünk és általunk, amikor kell! Amen

HIRDESD AZ IGÉT!

Fekete Károly

A keresztről szóló igehirdetés

TEXTUS: 1KOR 1, 23–25

Kedves testvéreim
a Jézus Krisztusban!

Az útkereszteződés, a keresztutak – régen is és ma is – fontos helyeknek számítottak, csomópontokat eredményeztek, ahol választásra kényszerült a vándor, hogy merre folytassa az útját.

A mi utunk is a keresztútnál, a megfeszített Krisztust felismerve érkezik el a csomópontba, ahol el kell dönteni: vállaljuk-e továbbra is a Krisztus útját, vagy nem.

Az ige kérdez minket: Vajon a mi életprogramunkban élre kerül-e a megfeszített Krisztusról szóló igehirdetés, vagy nem? Pál ezt helyezi az élre – ez lett az ő igehirdetői programja! Nemcsak szlogenként, reklámtáblaként, díszletként, hanem központi gondolatként, amelyhez minden más kiindulásból oda jut, s másokat is oda kíván vezetni. Ez az, amiről meggyőződött, hogy az egyébként menthetetleneknek ezzel adja át az Isten erejét; ez az, amit nem kell szégyellnie, s elsősorban ez az a beszéd, amellyel adós kortársainak. (vö. 1Kor 2, 2; Róm 1, 14–16)

Pálnak kétféle tapasztalata van a kereszt Krisztusáról szóló beszéd fogadtatásával kapcsolatban.

Az egyik tapasztalata az, hogy a Krisztus keresztje elválaszt. Az egyik megtépi a köntösét és megbotránkozik, a másik gúnyolódik és a józan észre hivatkozik. Pál átélte, hogy zsinagógákból kiűzték, s követ ragadtak ellene a feldühödött hitsorsosai és feledhetetlen negatív élménye volt, hogy hogyan nevettek ki a görög városok főterein, amikor Krisztus keresztáldozatáról és a felátmadásról beszélt.

A Krisztust hirdető ember és egyház minden időben találkozott ezzel a két hatással.

A csak vallásos embernek kelepce, tőr, verem, nagy-nagy merészség és lázadás. Botrány nekik az Áldozat Fája, a kereszt, hiszen ők az Isten szórákkoztató csodáira, produkcióira kíváncsiak. Őket egy Erőszakos, Hódító, Háborús, Agresszív, Vérszomjas Isten érdekelné. De kit érdekel egy Szenvedő Messiás? Ki hallott már ilyet? Hogyan szenvedhet az igaz? Vagy, ha szenved, akkor nem is nevezhető igaznak! Milyen uralkodó az, aki gyengéd és szeretetet hozó?

A hitetlen embereknek pedig a kereszt Krisztusának sorsa az értelem gyalázata, az ideák összetörése, esztelen rendellenesség.

Isten azonban sem a vallásosság, sem az emberi okoskodás lejáratott eszközeit nem választja a maga fel-tárására, hanem egy elképesztő for-mánál marad – a keresztnél.

A keresztt Krisztusának lehet ha-rag és düh, gúny és csúfolódás a ré-sze, érdekes módon minden nemze-dékben támadnak olyanok, akiknek ez a Krisztus a vonzó, akiken telje-sül Jézus szava: ha felemeltetek a földről (a keresztre) mindenkit ma-gamhoz vonzok (Jn 12, 32), mert *a keresztt Krisztusa nemcsak elváltasz, hanem össze is köt.*

A keresztt összekapcsol – ez a Pál boldogító tapasztalata. Ahol a ke-resztről szóló beszéd célba talál, ott sziklák és szívek indulnak meg, válaszfalak omlanak le. A keresztt Krisztusa kezeket kulcsoltat imára és kezeket tesz egybe, szíveket tisztít meg, haragot enyhít, hitetlen-séget rombol, és élő egyházat épít. Adja Szentlelkét és közben várja a mi jó cselekedeteinket is. Szereteté-vel átfurmál minket. Önző életün-ket mások felé nyitja, mert rossza-ságunk bilincseit kinyitja.

A megfeszített Krisztusról szóló beszéd közös nevezőre hoz: Isten és ember nagyszerű találkozási pontja Jézus Krisztus. Számunkra a keresztt nem dekoráció, dísz, hanem evan-géliumi üzenet, amely az Isten ki-tárulkozásának, odaadásának, vá-rakozásának, nyitottságának a jele.

Milyen kifejező az, hogy a ke-resztt szárait minden irányban a végtelenbe lehet futtatni az egy középpontból. Ugyanakkor fókusz is a keresztt, amely összefogja a kü-

lönöző irányból érkező szemsuga-rat. Nagyszerű koordináta rendszer ez. Ránézve megtudom, hogy mi a szélessége, hosszúsága, mélysége és magassága az Isten szeretetének.

Bár a kereszthez az erőtlenség, a megalázottság, a hatalomvesz-tettségtársul, azért Pál mégis azt mondja: a keresztt Isten hatalma és bölcsessége. Amit az emberek rosz-szul gondoltak, azt az Isten a ke-reszttlen jóra fordította. Isten hatal-ma a kereszttlen életet ébresztett.

A keresztt alatt állók bátrak lesz-nek, szolgálatra jelentkeznek, nem elfutnak, hanem maradnak. A ke-reszttlen elkiáltott krisztusi szavak ott visszhangoznak a pusztítás, a szenvedés, az igazságtalanságt ellen kimondott minden szóban. Itt találkozott az Isten hatalma a mi kereszttünkkel, hogy megtanítsa a nagy leckét: az én terhem, az én kereszttm is benne van a Krisztus kereszttjében és Ő elhordozta az én terheimet is.

Hatalom és keresztt soha nem ta-lálkozott így a világtörténelemben. Egyszer került szinkronba, a Krisztus gólgotai kereszttjénél. Ez egy olyan különleges hatalom-koncent-ráció, amely mindenkit megcéloz és üdvösségre akar juttatni.

Erőtlenség, botrány, ostobaságt, értelmetlenség – kiáltja az, *aki csak hallgatja* a megfeszített Krisztusról szóló ígéretet. De új kezdet, valóságos kiengesztelődés, mindent elrendező találkozás, kapcsolódási pont, az Isten bölcsen kegyelmes döntésének transzparensz annak, *aki érti és éli* is azt, amit Krisztus hirdetett.

Emelje magasra, jól láthatóvá az életünk Krisztust, juttassa el a han-gunk és a beszédünk minél mesz-szebbre és minél többekhez, hogy

az Isten bolondsága bölcsőbb az emberek bölcsességénél, és az Isten erőtlensége erősebb az emberek erejénél! Ámen.

IMÁDSÁGOS RÉSZ

HITVALLÁS ÉS HÁLAADÁS

17. RÁFELELŐ ÉNEK
231/4

18. GYÜLEKEZETI IMÁDSÁG
(szabad)
Baráth János

19. IMACSEND

20. ÚRI IMÁDSÁG
Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. Mindennapi kenyérünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek, és ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

21. Valljuk meg keresztyén hitünket az Apostoli Hitvallás eléneklésével: 232. dics

22. HÁLAADÁS:
JÖJJETEK, IMÁDKOZZUNK!
Hálát adunk Neked Urunk Jézus Krisztus, hogy hirdetett Igédet megerősítetd a sákramentumok pecsétjével is és ezzel kiábrázolod a Veled és egymással való egységünket: „Mert egy a kenyér, egy test is vagyunk sokan, mert mindnyájan az egy kenyérből eszünk. Mert egy az Úr, egy a hit, egy a kereszttség, és mindnyájunkat egy reménységre hívtál el.”

Hálaadással emlékezünk meg arról is Istenünk, hogy minden jó adomány és tökéletes ajándék tetőd száll alá a világosságt Atyjától. Fogadd el, amikor ezért önmagunkat ajánljuk fel először

a Te dicsőséged és felebarátaink javának szolgálatára. Szavainkkal és életünkkel szeretnénk Jézus Krisztus nevéből vallást tenni a mindennapi élet istentiszteletében, ezért küldetésünk betöltéséhez Szentlelked erejét kérjük. Fogadd el hálánk jeleként felajánlott adományainkat is egyházad javára és országod építésére. Ámen!

23. „A nyelv dicsérete” – A szent nyelvért, az Igehirdetés lehetőségért adunk hálát. A közös pillanatokra tekintünk vissza, és a közös munkára nézünk előre. *Hirdesd az Igét!* programvezető, *Tóth-Mihala Veronika*

24. ADAKOZÁS MEGHIRDETÉSE
cél: A gyülekezet Vakációs Gyermektáborának támogatása

25. ÉNEK – ZENEI TÉTEL

|| **BEFEJEZŐ RÉSZ** ||

26. HIRDETÉS –
KÖSZÖNETMONDÁS –
ELKÖSZÖNÉS
Mohácsy Nikoletta

27. ÁLDÁS

28. ZÁRÓÉNEK
264 (vagy végig, vagy csak az 1. és 5. vers)

A MEGSZÓLALÁS FELELŐSSÉGÉRŐL

Megszólalásunkkal befolyásoljuk a minket meghallgatók véleményét, hatásunk van, s ezért a hatásért felelősek vagyunk.

Ha valakinek a nevében szólunk, akkor még nagyobb a felelősségünk. Aki ránk bízta a nevében való szólást, megbízik bennünk, hogy úgy fogjuk képviselni a véleményét, ahogyan ő maga tenné. A felelősség így fokozódik. A bizalom drága ajándék, melyért felelősségvállalással fizetünk.

Amikor Isten nevében szólalunk meg, a megbízatást a Szentírásból kapjuk. A Szentírásból tudjuk, hogy mit bízott ránk Isten, mit kell képviselnünk az Ő nevében, és azt is érzékelhetjük a Bibliából, hogy ezt hogyan kell tennünk. A küldetést adó Isten megbízott bennünk, hogy felelősségünk teljes tudatában szólunk az Ő nevében. Ezzel a lelkülettel, a szó hatalmának tudatosításával készültünk erre az istentiszteletre, melyet jól szemléltet az alábbi Kosztolányi idézet.

+36 30 863-9019

hirdesdaziget@ttre.hu

ttre.hu

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ: *Ige (részlet)*

Sohase lehet eléggé bámulni azon, hogy az ember beszél, és a lehelete mozgatta hangszálaival közölni tudja azt, amit gondol és érez. Ez a lehelet maga a lélek, maga a csoda.

Ha a színház zsúfolt nézőterén az előadás alatt ennyit mondok: „Tűz van”, nem is izgatottan és riadtan, nem is túlságosan hangosan, csak egyszerű állító formában, egy tény közölve, akkor nagy változások történnek. A jelenlevők fölugrálnak, dulakodva, őrijongve rohannak a vészkijárat felé, a tolongásban a nők estélyi ruháját cafatokra tépik, s a gyermekeket agyontiporják.

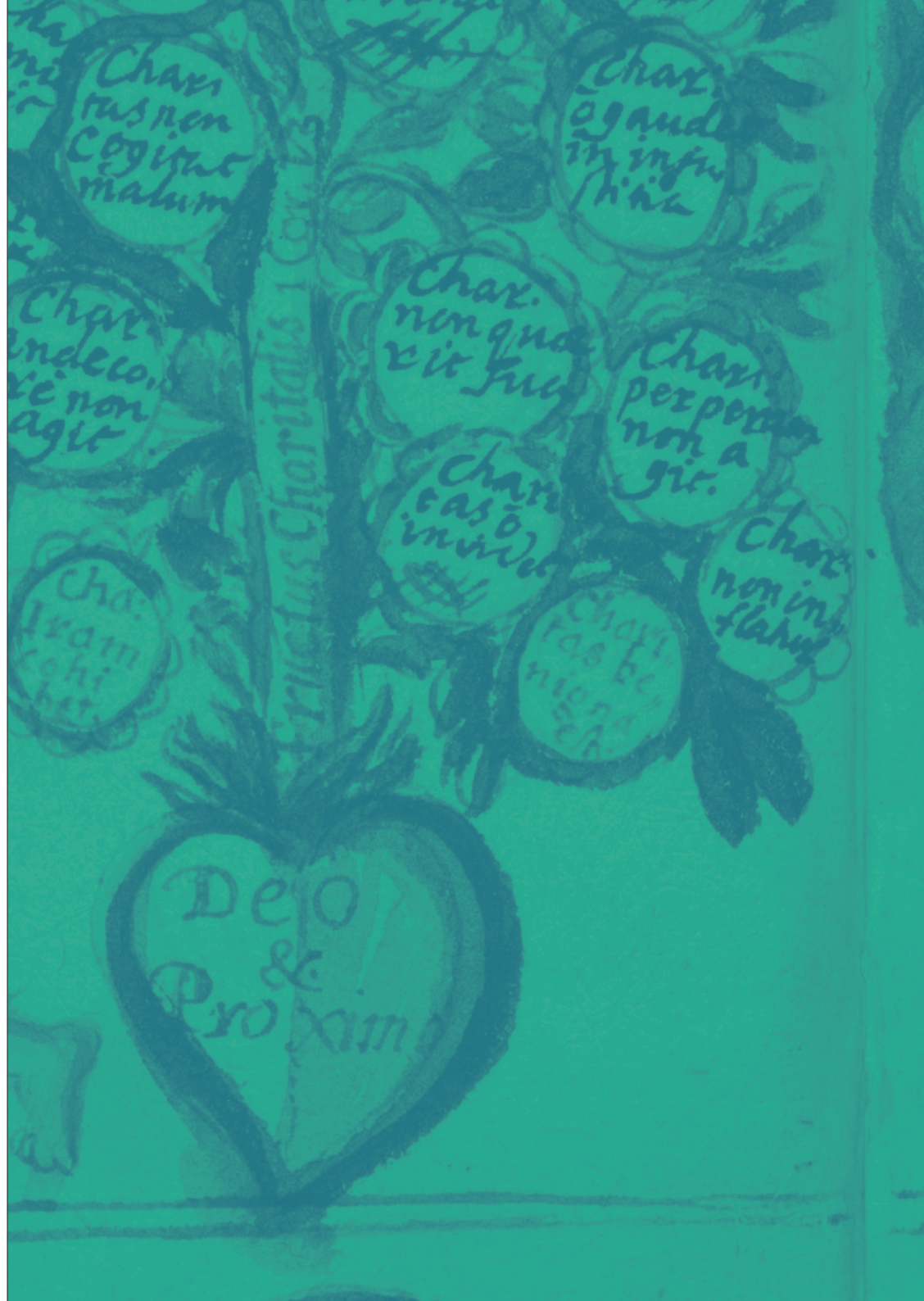
Valóban tűz van? Talán nincs is. Lehet, hogy tévedtem. Az is lehet, hogy aljas tréfát űztem, s ugrattam a többieket. De ez mindegy. Tűz van, mert azt mondtam, hogy tűz van. Ez a mondat tűzvészt támasztott ezer és ezer agyvelőben, s az a tűzvész, noha nem énekelhető, nem kevésbé valódi, mint az igazi, ez a tűzvész lobog, kígyózik, elha-

rapószik, lángja már a mennyezetet nyaldossa, szikrája és hőisége elémészti mindent.

Ha egy férfi egy leánynak este a fasorban egyszerűen, minden szenvelgés és színpadiasság nélkül ezt mondja: „szeretem”, a hatás ugyanaz. Voltaképp semmi se történt. Megrezzent a levegő egy ember hangjától. Olyasvalami hangzott el, ami talán hazugság is, nincs ércfelezete. De az a leány már minden lehetőségét magába szívta, élete egy másodperc alatt átalakult, sok mindent lerombolt és fölépített, amit azelőtt nem mert volna, számára merőben más a világ, s lehetséges, hogy ez a szó nagyobb fölfordulást és pusztítást okoz majd benne, mint egy tűzvész.

A szó maga a valóság, melyet jelképez, magának a valóságnak veleje, kútfeje és kezdete. Milyen csodálatos is a bibliának ez a szózata: „Kezdetben vala az ige.”

Pesti Hírlap, 1933. október 1.

HIRDESD AZ I GÉT!

